

дъщеря си доста време и пакъ тръгналъ къмъ дома си прѣзъ сѣщия пѣтъ. Свършила му се пакъ водата и той почналъ да моли своя Аллахъ. Но този пѣтъ нѣмало никакъвъ отговоръ.

„Чакай, рекълъ си Абдулъ, недалеко отъ тука е онзи изворъ, дѣто се напихъ съ вода. Ще се домъкна до него, както и да е. Домъкналъ се той до този изворъ и не можалъ да го познае даже. Изворчето се прѣвърнало въ цѣла рѣкичка, отъ тоягата му израсло голѣмо дърво, а около него се дигнало гѣсталаче зелено младо и свѣжо. Въ гѣсталачето намирали подслонъ всеѣкви животни и птици. Всеѣки пѣтникъ можалъ да си отдѣхне подъ сѣнката. Отдѣхналъ си тука нашъ Абдулъ и послѣ благополучно се завърналъ у дома си, като благодарилъ на своя Аллахъ, за дѣто не го оставилъ.

IV.

Абдулъ разказалъ за това си приключение на единъ свой познатъ—търговеца *Керимъ*.

„Добрѣ, мислѣлъ си търговецътъ, тука може да се направи една хубава печалбица“. Насипалъ той пълна кисия съ злато и тръгналъ прѣзъ пустинята, дѣто пѣтувалъ Абдулъ. Свършила се водата на Керима и той почналъ да жадува. Краката му захванали да се подгѣватъ, не можалъ да отива по нататѣкъ — смъртъта му наближила. Почналъ да се моли: „Аллахъ, смили се надъ мене, запази ме да не умра самичѣкъ на голия и горѣщъ пѣсѣкъ, не ме оставяй да бѣда разкъсанъ отъ гладнитѣ звѣрове! Дай ми поне единъ гълтей водица“.

Появилъ се вѣтъръ, завѣртѣла се вихрушка, дигналъ се цѣлъ облакъ пѣсѣкъ въ въздуха и небето затъмнѣло.